

Олімпійський спокій тільки сниться

Народився 6 лютого 1948 р. у селі Романів на Волині. Закінчив факультет журналістики Київського держуніверситету ім. Т. Г. Шевченка. Трудову і творчу діяльність почав у 1966 р. в ківерцівській районній газеті. Працював кореспондентом, завідувачем відділу газети «Радянська Україна», заступником редактора студентської газети «Горизонт». З 1 вересня 1990 р. — головний редактор газети «Урядовий кур'єр». Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня, Почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР. Заслужений журналіст України. Лауреат журналістської премії «Незалежність».

За честь рідної землі

Пукавить, або щиро помиляється той, хто стверджує, що між державами з часом стиратимуться кордони, що транснаціональні інтереси дедалі більше домінуватимуть над національними і що такі поняття, як національна самобутність, патріотизм, любов до рідної землі, мови, традиції, духовності сприйматимуться поступово як сентименти. Як би збіднів, зубожів, посірів світ, коли б справді так сталося.

На щастя цього не відбувається. Не будемо на цю тему теоретизувати і розмірковувати, а зішлемося на цілком конкретний приклад — Олімпійські ігри в столиці Греції 2004 року.

Афінська олімпіада ще раз переконливо довела, які могутні сили єднають навіть найменші нації, який непідробний ентузіазм викликають перемоги або успіхи команд і спортсменів у їхніх земляків, які загострені, до сліз на очах, почуття виникають у атлетів і тих, хто за них уболіває, у моменти, коли на честь переможців піднімаються на олімпійських флагштоках прапори країн і звучать державні гімни на честь тих, хто в ті миттєвості стоїть на вищій сходинці п'єдесталу.

З особливою приємністю, з почуттям гордості кожен з українців відзначав, що наші олімпійці подарували нам дев'ять таких миттєвостей — саме стільки золотих нагород завоювали вони в Афінах (а до цього необхідно додати ще й п'ять срібних і дев'ять бронзових медалей). Не будемо зупинятись на тому, як вони були завойовані, бо, сподіваємось, читачі «України дипломатичної» стежили за перипетіями олімпійської боротьби в столиці Греції у гарячі серпневі дні 2004-го, зокрема, за виступами посланців України. Як безпосередній свідок змагань Афінської олімпіади, як акредитований спеціальний кореспондент газети «Урядовий кур'єр» розповім лише про деякі деталі, які торкаються теми патріотизму і по-своєму доповнюють аргументи на користь приведених вище тверджень.

* * *

...Прийшовши на стадіон чи в зал, де відбувалися олімпійські змагання, тільки у перші хвилини важко сказати, хто і з якої країни тут присутній. Дуже швидко все прояснюється. І виявляється, що тут, як і всюди, багато американців. Вони виділяються і своєю експресивністю, й уболівальницькою безпосередністю, а головне — зірково-смугастими прапорами, їх має ледь не кожний з них. Традиційно на трибунах багато німців — вони теж, не дивлячись на таку національну рису, як стриманість, здатні виявляти бурю емоцій, коли виступає їхній атлет. Причому зовсім не обов'язково, щоб він перемагав. Скажімо, у змаганні чоловічих команд із спортивної гімнастики німецька команда у фіналі посіла останнє восьме місце, але німецькі глядачі проводжали її з помосту, наче вона перемогла.

Мабуть, третьою за кількістю глядачів на трибунах була Росія. Її представники теж уміють у потрібний момент об'єднатися. Одним з таких моментів став фінал у командному змаганні жіночих гімнастичних команд. Спочатку на підтримку російських гімнасток прозвучав клич одного російського уболівальника. А через мить уже з великою точністю можна було сказати, де розмістилися росіяни: з різних кінців залу зазвучало гучне скандування: «Ро-сі-я!»

Багато з'їхалось до Афін японських уболівальників. Традиційно стримані, вони під час виступів своїх атлетів теж давали волю емоціям, підкріплюючи їх гордим розмахуванням

Яна Клочкова не приховує радості: кілька хвилин тому вона виграла четверту золоту олімпійську медаль

прапорів із знаком сонця, котре, як відомо, «сходить» у їхній країні.

На Афінській олімпіаді зібралася чимала громада китаїців. Думається, багато з них приїхало сюди не тільки повболівати за своїх спортсменів, котрі, принагідно скажемо, виступили в Афінах просто блискуче, а й зафіксувати позитиви і прорахунки греків у підготовці та проведенні Ігор, адже наступну Олімпіаду прийматиме Пекін.

Як виглядали на цьому тлі українці? Відразу скажемо: цілком достойно. За кількістю наша уболівальницька група підтримки із зрозумілих причин поступалася великим країнам. Але тільки не ентузіазмом. Коли виступав, а ще й при цьому перемагав наш атлет, тут

обов'язково з'являлися синьо-жовті прапори і лунало дружнє скандування: «Ук-ра-ї-на!» Щоправда, залежно від ситуації гасла підтримки були і більш конкретні. Приміром, під час гандбольного матчу Україна — Бразилія, коли атакували суперниці, українські уболівальники скандували прізвище воротаря нашої збірної: «Бо-ри-сен-ко!» А коли переходила в атаку українська команда, особливо у найдраматичніші хвилини гри, з трибун лунало: «Треба гол!»

Чи не найгучніше уболівали за тих, хто змагався, їхні вільні від виступів колеги. Хто-хто, а вони прекрасно знають ціну підтримки. Було зворушливо, коли на другий фінал Яни Клочкової прийшла майже вся наша команда плавців. Вона була індиферентною, коли стартували плавці інших країн, але коли на старт вийшла Яна, раптом ожила і завболівала з усіх сил. Особ-

ливо виділявся в ній, піднявши український прапор і гучно щось викрикуючи, Олег Лісогор. У нього самого фінальний заплив не склався. Але спортсмен після цього не замкнувся у собі, а прийшов повболівати за колегу, підтримати її. І Яна Клочкова, нагороджена золотою медаллю і увінчана лавровим вінком, уже після того, як прозвучав гімн України на честь її перемоги, на знак вдячності своїм товаришам, проходячи повз трибуну, де вони були, кинула їм свій лавровий вінок. Глядачі на всіх трибунах оцінили цей благородний жест щирими оплесками. І це справді виглядало зворушливо.

Юрій Білоног не міг мати такої підтримки товаришів і глядачів. За браком місця на трибунах, точніше пагорбах Олімпії, в якій змагалися штовхальники ядра, групи підтримки нашого атлета як такої не було. Спочатку глядачі віддавали свої симпатії американському спортсмену Адаму Нельсону. Тим більше, що він відразу прикував їхню увагу, вийшовши з першої спроби у лідери. Але поступово цю увагу почав завойовувати і наш Юрій. А коли в останній спробі він вирвав перемогу, глядачі почали скандувати: «Юрій!» Наш богатир з українським прапором у руках — ці кадри часто того вечора прокручували на телеекранах, а наступного дня фотосюжети про це вийшли на сторінках багатьох видань у світі. Наприклад, популярна британська газета «Дейлі мейл», яку вже у день виходу можна було читати у нашому Журналістському селищі (Медіа вілідж), помістила знімок Юрія Білонога з українським стягом у променях призахідного сонця. Від цього його могутня постать виглядала ще більш богатирською.

Юрій Білоног
після переможної спроби

Тріумф Наталії Скакун

Олена Костевич відповідає
на запитання журналістів

Цікаво було спостерігати за нашими жінками-чемпіонками відразу ж після переможного їхнього виступу. Давши волю радісним почуттям у перші хвилини, і Яна Клочкова, і Олена Костевич, і Наталія Скакун — і це теж одна з рис національного характеру — трималися з гідністю, але без показової самореклами, були скромними, навіть сором'язливими. При цьому завжди підкреслювали повагу до своїх суперниць.

Слід відзначити, що в нашій олімпійській збірній панувала дружня, доброзичлива, щира атмосфера. У команді знали ціну взаємопідтримки, доброго слова, почуття ліктя. Командою вболівати за кожного спортсмена, сердечно вітати його в разі успіху, але підтримати, не робити трагедії в разі невдачі (на Олімпіаді тих, котрі програли, набагато більше від тих, які виграли) — все це теж ознаки нашої ментальності, нашого характеру.

Ми говоримо про українську олімпійську дружину, бо вона наша і ми за неї всім серцем уболівали. Та, як ми вже відзначали, кожна збірна мала свою підтримку, і кожна делегація була носієм свого національного характеру і самобутності, намагаючись гідно відстояти на афінських аренах честь своєї країни. Треба бачити, як раділи баскетболісти Пуерто-Рико, невеликої країни, південного сусіда держави-гіганта США, коли виграли матч не в кого-небудь, а в Дрім-тім, команди-мрії, як прийнято називати баскетбольну збірну Сполучених Штатів. А який щас-

ливий вигляд мала спортсменка із Зімбабве Кірсті Ковентрі: вона завоювала в олімпійському басейні дві нагороди, тоді як за всю історію виступів на Іграх спортсмени цієї країни набули лише одну медаль. А яким святом для Греції стала перемога Іліаса Ілліадіса з дзюдо! І як раділа своїй срібній нагороді російська гімнастка Світлана Хоркіна, для якої це, мабуть, остання Олімпіада у кар'єрі спортсменки. З національним прапором Росії і чебурашкою в руках, ляльку цього знаменитого мультиплікаційного героя їй кинули з трибун співвітчизники, вона довго була під прицілом телекамер і фотоапаратів.

Ні, лукавить або неусвідомлено помиляється той, хто говорить про стирання кордонів між державами та «інтернаціоналізацію» національного. Олімпіада, де зібралася молодь, повнозначні спортивні представники практично з усіх країн світу, засвідчила це надзвичайно переконливо.

Українська норма з новим змістом

Для нашої країни, для українських олімпійців ігри в Афінах завершилися успіхом. Як і в Атланті та Сіднеї, наші атлети завоювали 23 медалі (ця кількість уже стає українською нормою). Але навіть при цьому дивному збігові цифр, не можна не помітити ряд моментів, які виділяють саме Афінську олімпіаду і свідчать про очевидні зрушення на краще в нашому спорті.

По-перше, на Олімпіаді в Греції українці завоювали найцінніших золотих нагород утричі більше, ніж на попередніх Іграх. У загальнокомандному заліку порівняно із Сіднеєм Україна піднялася на дев'ять місць (з двадцять першого на дванадцяте). До заключних двох днів, під час яких у завоюванні золотих медалей «підтяглися» Великобританія і Корея та зробила традиційний ривок за рахунок боксу Куба, наша збірна була в десятці, а після першого тижня змагань — навіть у п'ятірці. Кожного дня по теле- і радіоканалах передавалася, а у світовій пресі друкувалася інформація про хід загальнокомандного змагання на Олімпіаді, і Україна в ній постійно була присутня. Нагадаємо читачам: в Афінській олімпіаді взяла участь рекордна кількість країн — 202. А медалі (хоча б одну) завоювала тільки 71 країна. Бути в цьому всесвітньому спортивному «табелі про ранги» на дванадцятому місці — очевидне досягнення.

Виступ українських атлетів у столиці Греції порівнювати муть не тільки із Сіднеєм, а й з Атлантаю, де наша коман-

да була дев'ятою. Але відтоді конкуренція в спорті, передусім олімпійському, різко зросла. А, крім того, в Афінах при рівній кількості з Атлантаю золотих нагород нинішня збірна приплюсувала три срібні медалі.

Не можна не відзначити, що медалі для нашої країни завоювали представники різних регіонів. Ця широка географія переможців переконливо простежується серед тих, хто піднявся в Афінах на найвищу сходинку олімпійського п'єдесталу. Вони представляють Київ, Львів, Миколаїв, Харків, Чернігів, Одесу.

Так само, вважаємо, позитивним є той факт, що керівники нашого спорту роблять ставку не на один-два види спорту: серед українських медалістів — плавці, легкоатлети, борці, штангісти, веслувальники, стрільці, гандболісти, батутисти, гімнасти, фехтувальники, атлети вітрильного спорту.

Ми не можемо не помітити і зростання числа тих, хто зупинився в Афінах за крок-два до п'єдесталу, тобто спортсменів, котрі завоювали місця від четвертого по шосте, які теж належать до призових. Це свідчить, що наша команда має бойовий резерв.

Не претендуючи на детальний аналіз виступу українських атлетів в Афінах, треба, однак, згадати ще один факт, чи не головний. Якщо на успіхи в Атланті ще «працювала» колишня добре відшліфована за радянських часів державна система підготовки і олімпійського резерву, і розвитку спорту найвищих досягнень, то переважна більшість медалістів Афін вихована й підготовлена уже за роки незалежності. Коли у серпні 1991-го Україна стала суверенною державою, багато спортсменів були в дитячому або підлітковому віці.

Отже, у нас з вами є всі підстави відзначити успіх в Афінах нашої олімпійської команди, ще раз щиро привітати спортсменів, подякувати їм і їхнім наставникам за великі труди, за багатолітню виснажливу цілеспрямовану підготовку до цих головних стартів спортивного чотириріччя і за волю до перемоги, яку вони продемонстрували в Афінах.

* * *

Шкода, що в нашому житті таких об'єднуючих світ і людей подій, як Олімпіади, небагато, що домінує в ньому прагматична філософія і суто практичні розрахунки. І Олімпійських ігор це теж не могло не торкнутися. Вони ще не починалися, а вже

не бракувало заяв, оцінок і прогнозів, у яку копійку виллються для греків і їхньої національної економіки. Що вже казати про дні її завершення! Підрахунки фінансових здобутків і втрат (з акцентами, певна річ, на втратах) йдуть повним ходом, в цей процес включилися і урядовці, і економісти, і фінансисти, і політики. Не кажучи вже про пресу і рядових громадян.

Резонансною у грецькому суспільстві виявилася заява заступника міністра економіки і фінансів П. Дукаса про те, що Олімпіада Греції обійшлася не в 4,6 мільярда євро, як досі стверджував уряд, а в суму понад сім мільярдів євро! Наводячи цю заяву, газета «Омонія» принагідно зауважила, що саме пан Дукас намагався виправдати недавню позику держави розміром у п'ять мільярдів євро посиленням на потреби Олімпіади. Звертають увагу учасники дискусій і на такий момент: до 2004 року на будівництво олімпійських об'єктів і проведення Ігор було витрачено три мільярди євро, тоді як за перше півріччя 2004 — чотири мільярди. Ледь не по мільярду за місяць! Неймовірна ситуація, вважають аналітики.

Турбує громадськість і те, яка доля чекає великі спортивні споруди після Олімпіади, чи зможуть вони себе окупити і якщо так, то коли? У відповідях на це запитання переважає песимізм. Ці споруди, і не тільки вони, а й швидкісний трамвай, метро, новий аеропорт навряд чи коли-небудь окупляться.

Оптимісти дещо кращої думки. Вони вважають, що грецька економіка зуміє поступово компенсувати ці затрати. Як аргументи на користь такого твердження приводять статистичні дані останнього періоду: за десять років, починаючи з 1994, бюджет державних вкладів збільшився у чотири рази — з 2,4 до 9,2 мільярда євро. Вдвічі за цей час зріс і валовий національний продукт.

Гострі суперечки викликають пропозиції передати олімпійські зали і стадіони у приватні руки і тим самим зняти з «плечей» держави фінансовий тягар їхнього утримання. Як так, резонно заявляють опоненти тих, хто це пропонує: держава на їх спорудження потратила величезні кошти, по суті гроші грецьких платників податків, а хтось прийде на готове і буде ним користуватися.

Одне слово, олімпійська казка, що тривала якихось три тижні, промайнула, як одна мить, і почалася сувора проза життя. І все ж подякуймо Греції, що вона створила, прекрасно організувала і провела це велике, планетарних масштабів спортивне свято.

Олімпійський спокій тільки сниться

Звідки походить цей вираз — «олімпійський спокій»? Від тієї ж відомої всьому світу гори Олімп, на якій за древньогрецькою міфологією, перебували боги. Вони величаво, спокійно, незворушно споглядали звідти на вічну суєту смертних людей.

Але дивна річ: відзначаючи незворушний спокій, що панував на Олімпі, легенди і міфи водночас розповідають і про страсті, які там вирували. Виявляється, що й давньогрецькі боги мали свої уподобання, емоції, почуття та своїх обранців серед звичайного люду, за яких уболівали і яких підтримували.

Тому поняття «олімпійський спокій» — доволі відносне, навіть коли йдеться про богів, яким колись поклонялися елліни. А що вже казати про атлетів-олімпійців, яким і в стародавні, і в новітні часи доводилося і доводиться боротися не тільки із суперниками, а й з власними нервами, з мимовільним хвилюванням. Їм спокій може хіба що снитися. Що й підтвердила зайвий раз Афінівська олімпіада 2004 року, зокрема ті сюжети, події, колізії, свідками яких ми стали.

* * *

...Спекотний серпневий день. Панатінаїко, або, як його ще називають, Мармуровий стадіон грецької столиці, споруджений для перших у новітній історії Олімпійських ігор 1896 року. Ідуть командні змагання лучників. Де-де, а в стрільбі з лука особливо цінується здатність спортсмена взяти свої емоції «в кулак». Без цього нічого робити на Олімпіаді, тим більше у фінальній частині турніру найкращих лучників планети. А в ньому виділився справді найсильніший квартет: Корея, Тайвань, Україна, США.

Українцям у півфіналі випав поєдинок з корейцями — визнаними лідерами в цьому виді спорту. Якби українські лучники перемогли, це стало б гучною сенсацією. На жаль, вони поступилися. Причому, лише на три очки — 239:242. «Підвів» по суті один невдалий постріл. При дев'яти десятках (у корейців було тільки сім десятків) одна стріла «зрадливо» вцілила лише в п'ятірку. Чому раптом здригнулася рука нашого лучника? Мабуть, від тих же таки хвилювань, бо його тут же підмінили товариші по команді: потрібно було дати спортсменові якийсь час для відновлення впевненості, твердості і рівноваги.

Цікаво, що в останньому поєдинку української команди, у матчі за бронзові медалі з американцями, ситуація майже повторилася: другий постріл приносить нам сумну четвірку. Але українські лучники зуміли подолати цю невдачу, приборкати хвилювання і гранично мобілізуватися: далі менше вісімок вони не набирали, тоді як в американців зачастили сімки. Наші перемагають і ось тут уже дають волю радісним емоціям. Ми, українські журналісти, які спостерігали на стадіоні за драматичним сходженням на п'єдестал земляків, теж не приховуємо своєї радості: Україна здобула ще одну медаль!

* * *

Рідкісний, а можливо, й безпрецедентний випадок трапився в останній день змагань із спортивної гімнастики, коли олімпійську програму завершували на перекладині чоловіки. Підібралась справді «чудова вісімка». Щоб зійти на п'єдестал, необхідно було виконати надскладні елементи. Їх продемонстрував уже перший гімнаст — японець Ісао Йохеда. Його оцінка (9,787) стала і орієнтиром для інших. Американець Морган Хемм, який змінив Йохеду на снаряді, досягнув її теж.

Наступним виступав росіянин Немов. Саме йому й судилося здетонувати вибух пристрастей на трибунах, який поставив змагання на грань зриву. Причому сам спортсмен навряд чи цього хотів. Він зробив те, що йому й належало: прекрасно справився з ускладненою каскадом перельотів над перекладиною програмою. Далі слово було за суддями. Вони виносили свій вердикт незвично довго. Та ось на табло спалахують цифри, і зал, який до цього бурхливо вітав Немову, так само бурхливо засвідчує своє обурення. Глядачі, серед яких чимало земляків гімнаста, вважають оцінку 9,762 явно несправедливою, заниженою. Слідом за Немовим має виступати Пол Хемм (США). Він уже на помості, але гудіння трибун не дає можливості судді-інформатору навіть оголосити про його виступ. У цій ситуації дивно повів себе один з тренерів Немова. Жестами він почав заохочувати зал до проявів невдоволення і навіть диригувати глядачами. Важко збагнути, на що розраховував тренер. Адже йому, як і всім нам, які стали свідками цієї конфліктної ситуації, було цілком зрозуміло, що судді за жодних умов не відмінять свого рішення (вони і справді незворушно, але, мабуть, з видимим спокоєм залишалися на своїх місцях, чекаючи, коли ж при-

пиниться цей неприємний, однак абсолютно безперспективний на них тиск). Минає п'ять, десять, п'ятнадцять хвилин, а пристрасті на трибунах не вщухають. Невже й справді змагання будуть зірвані? На щастя, цього не сталося. Ситуацію розрядив той, хто був її призвідцем — Олексій Немов. Він піднявся на поміст і, на відміну від свого тренера, жестами почав заспокоювати тих, хто його підтримував (слід відзначити, що далеко не всі глядачі включилися в цю демонстрацію тиску на суддів). Шум на трибунах поступово увійшов у звичні береги. Пол Хемм врешті-решт виконав свою програму, і з'ясувалося, що вона високого рівня складності: судді оцінюють її в 9,812. Він торжествує, але, як виявилось, зарано. Італієць Ігор Кассіна отримує точнісінько таку оцінку, але, маючи перевагу у кваліфікаційних змаганнях на цьому снаряді, захоплює лідерство, а після того, як наш Валерій Гончаров під час виконання карколомних перельотів зривається з перекладини, італійський гімнаст стає переможцем цього сповненого гострих колізій фіналу.

* * *

Всім, хто стежить за виступами жіночої збірної України з гандболу, добре відомий емоційно вибуховий стан під час гри команди її головного тренера Леоніда Ратнера. Досвідчений фахівець, він бачить кожен промах чи окремого гравця, чи команди в цілому і дуже нервово й болісно на них реагує. Так само бурхлива його реакція на неточні дії і помилкові рішення арбітрів. На турнірі Афінської олімпіади, особливо під час вирішальних матчів, ці риси характеру головного тренера проявлялися особливо помітно. Що й не дивно, адже вперше в ігрових видах спорту Україна отримала реальний шанс виграти медалі.

Кульмінаційним — і в боротьбі за нагороди, і в емоційній наднапрузі Леоніда Ратнера — став поєдинок його підопічних із збіроною Франції. Переможець ставав бронзовим призером турніру. Вже після закінчення гри, на прес-конференції, головний тренер французької збірної зізнається, що, мабуть, у такому складі його команди більше не буде: вона чудово зіграна, її гравці-ветерани багато років виступали разом, і медалі Афін були для них заповітною мрією. Але шлях до неї перетнули українки...

Так говорилося уже після виграного нашою командою матчу. А гра в ньому була надзвичайно нервовою і йшла практич-

но очко в очко. І от у її розпал чотирьом рефері за суддівським столиком раптом здалося, що Леонід Ратнер «вичерпав ліміт» їхнього терпіння й закликав його до спокою. І бригада суддів на емоційній хвилі приймає доволі сумнівне як для такої відповідальної гри рішення — «відділити» Леоніда Ратнера від команди і видалити його на трибуни.

І тут виникає досить-таки курйозна ситуація. Леонід Ратнер покидає тренерську лаву, але залишається в лічених метрах від арени, продовжуючи звідти покрикувати на своїх гравців. Одна з суддів, помітивши це, повністю присвячує себе проблемі «видворення» нашого головного тренера з ігрового залу. Одній їй це виявляється не під силу. Але вона виявляє впертість і з допомогою двох організаторів матчу все-таки домагається, щоб Леонід Ратнер покинув зал.

Через лічені хвилини я побачив головного тренера на одній з трибун, і не де-небудь, а в першому її ряду, звідки він продовжував щось кричати, намагаючись керувати діями своїх вихованок. Вони його вже, звісно, не чули: в залі стояв неймовірний шум. Але в ті завершальні хвилини гри у відповідь на видалення свого головного тренера українські гандболістки ще більше згуртувалися і максимально мобілізувалися, вирвавши у досвідчених французенок на останніх хвилинах гри таку жадану перемогу.

* * *

Ми розповіли про три епізоди з неспокійних, бурхливих буднів Олімпіади-2004. Про три з сотень і сотень. Бо не обходився жоден день олімпійської програми, навіть жоден старт, щоб не було по-справжньому безкомпромісної, гостросюжетної, на грані людських можливостей і емоційних зривів боротьби. Як, скажімо, не згадати з цього погляду вулканічний вибух радості із сльозами на очах українки Іріні Мерлені (Мельник), коли судді визнали її більш активною у практично рівному фінальному двобої з японкою Чіхару Ічо. А де знайти слова, щоб передати гірке розчарування Адама Нельсона, який в останній спробі штовхнув ядро далі всіх, у тому числі й свого головного суперника українця Юрія Білонога, але допустив при цьому ледь помітний заступ. І як виміряти рівень надзусиль спортсменок Данії і Кореї, які у фінальному матчі, вперше за всю історію гандбольних турнірів Олімпіад, з'ясовували, хто

сильніший, у трьох овертаймах і всі вони, як і основний час, завершилися внічию. Переможця виявили тільки гандбольні пенальті — 4:2 на користь збірної Данії. І хто скаже, чого вартувало українці Вікторії Стьопіній показати свій найкращий результат у стрибках у висоту саме на Олімпіаді, до того ж у вирішальній спробі, здійсненій по суті в екстремальних умовах. А як торжествували після гри баскетболісти Пуерто-Рико, невеличкої країни, які обіграли не кого-небудь, а Дрім-тім, команду баскетбольної мрії із Сполучених Штатів. А як хотів виграти медаль в Афінах, хоч би бронзову, ветеран олімпійських стартів, легендарний ефіопський стаєр Хайле Гебреселассіє. Не судилося. Зайнявши на своїй улюбленій десятикілометровій дистанції лише п'яте місце, він, за його словами, попрощався з Олімпіадами...

Важко й сказати, скільки возвеличень і падінь, тріумфів і розчарувань подарувала нам Афінська олімпіада. На аренах грецької столиці панував високий дух олімпізму, дух емоційної, гарячої, спортивної боротьби, але аж ніяк не олімпійського спокою.

Щодо спортсменів і їхніх наставників, то тут все ясно: їм олімпійський спокій справді міг хіба що тільки снитися. Але ж згадаймо: в дні змагань у грецькій столиці олімпійський неспокій відчували не тільки вони, а й кожен з нас. Ми теж співпереживали, хвилювалися, щиро раділи успіхам наших атлетів і глибоко переймалися їхніми невдачами. У кожного народу, в кожної країни свої спортивні кумири. Для нас, українців, — це спортсмени, що виступають під прапором нашої держави. Ми всім серцем вболіваємо за них і щиро пишаємось їхніми перемогами. Ми з ними — одна національна команда. То ж, як і їм, нам олімпійський спокій теж тільки сниться.